

Австрия, 1978 година

Имаше една легенда, която се носеше за това място. Едно от онези предания, които полепват като натрапчива миризма. Говореше се, че в късна есен, преди дъждовете да се превърнат в сняг, алпийското езеро изпуска странни въздишки.

Те се понасяха като пара над водата и се изкачваха по склона заедно със сутрешната мъгла, а небето се отразяваше в застоялата вода. Това беше раят, който се оглежда в ада.

Тогава можеше да се чуе протяжно свистене, подобно на вълчи вой, което обгръщаше сградата от края на деветнадесети век, издигаща се на източния бряг на реката.

Училището. Така наричаха сградата долу в селото, макар че тези стени през годините няколко пъти бяха променяли името и съдбата си – от ловна кралска резиденция и нацистки щаб до санаториум за деца, болни от туберкулоза.

Сега по коридорите цареше само тишина и се забелязваха олюпените стени, избелялата мазилка и ехото на нечии самотни стъпки. Към тях през ноември се прибавяше и онзи вой, който извираше от мъглата, и се покатерваше покрай прозорците на най-високите етажи чак до наклонения покрив, който лъщеше от падналата слана.

Все пак легендите подхождат само на децата и на някои обзети от меланхолия старци с чувствителни сърца. Агнес Браун добре знаеше това. Училището беше нейният дом от твърде отдавна, за да се остави да я впечатли някакво си среднощно ромолене. Познаваше скърцането на всяка панта, на всяка ръждясала водосточна тръба, скрита в стената, макар че сега по-голямата част от етажите бяха затворени, а вратите на стаите – залостени с дъски с наковани по тях пирони.

Откакто сградата се беше превърнала в сиропиталище, държавните субсидии ставаха все по-оскъдни, а и не се появяваха никакви частни дарители, било то и с дребни суми.

Агнес пресече кухнята, която се намираше на приземния етаж между складовете с хранителни запаси и пералното помещение. Бутаеше една количка, лавирайки между казани, от които само след няколко часа щеше да се вдига мазна пара. Бе сама в този час, в който не беше нито нощ, нито ден. Компания ѝ правеха само пробягващата сянка на някой плъх и увисналите за сушене бутове в бившето охладително помещение.

За да стигне до първия етаж – крилото, за което отговаряше, Агнес използва товарния асансьор. От известно време тази работа ѝ причиняваше необяснимо притеснение също като скрито заболяване, което не се решава да излезе наяве.

Товарният асансьор изскърца, поемайки тежестта ѝ и тази на количката. Веригите и въжетата започнаха жално да скрибуцат. Металната клетка се заизкачва със силни вибрации и след няколко метра се разтресе и спря. Агнес отвори металната решетка. Коридорът на първия етаж представляваше дълга лента в запрашен светлосин цвят, осеяна с петна от влага и редица квадратни прозорци от едната страна.

Една врата с полуоткъртена панта се блъскаше на равни интервали. Жената се отдалечи от количката си и отиде да я затвори. Стъклото беше студено и запотено. Тя го избърса с ръка, очертавайки нещо като овал. Зазоряваше се и очертанятията на селото долу в падината ставаха все по-ясни. Покривите на къщите приличаха на миниатюрни парченца мозайка в оловен цвят. По-нагоре, на 1700 метра над морското равнище, между селището и училището, се беше ширнало езерото, неподвижно сред сланата и оцветено в розово. Небето беше чисто и ясно. Агнес добре знаеше, че този ден слънцето нямаше да стопли падината. Беше го разбрала още ставайки от леглото, когато я беше обхванало главоболието.

Мъглата бавно се повдигаше и поглъщаше всичко – светлината, звуците, дори миризмите бяха пропити със застоялия ѝ, миришещ на кости дъх. И точно от спираловидните ѝ облаци, които се катереха по измръзналата трева, изглежда, се раждаха и издигаха стенанията.

„Дишането на умрелите“ – помисли си Агнес.

Това беше вятърът Буран, който духаше яростно от североизток. Роден в далечните степи, той беше прекосил хиляди километри, за да се промъкне като през фуния в долината, да ръмжи и да се блъска срещу песъчливите брегове на реката под линията на гората, и после да се покаже отново, за да свири и да се шиба с все сила в скалната стена.

„Това е просто вятърът“ – повтори си жената.

Часовникът с махалото на входа отмери шест удара. Времето вече напредваше, но Агнес не помръдваше. Знаеше, че се бави. И знаеше защо.

„Така ми се струва – каза си тя, – само така ми се струва.“

Агнес стисна с ръце металната дръжка на количката, с която разкарваше храната. Съдинките издрънчаха, когато жената реши да направи няколко крачки към вратата в дъното на коридора.

Там беше Яслата.

Една внезапна мисъл накара стомахът ѝ да се свие – помещението наистина приличаше на гнездо. Беше се превърнало в такова през последните седмици. Гъмжеше от някакво сподавено мистериозно движение. Също като работливо насекомо, което се приготвя да смени обвивката си. Агнес беше сигурна в това, макар че не можеше да обясни какво точно се случваше в онази стая. Не беше говорила за това с никого, дори и с директора, защото той щеше да я помисли за луда.

Бръкна с ръка в джоба на униформата си и напипа грубия плат на качулката. Извади я и я надяна на главата си. Тънката мрежичка покри лицето ѝ и забули външния свят.

Такива бяха нарежданията.

Тя влезе.

Стаята беше потънала в тишина. В голямата чугунена печка до вратата още имаше останала жар, която излъчваше приятна топлина. Леглата бяха подредени в четири редици по десет. На закачените табелки нямаше никакви имена, само номера.

Не се чуваше нито плач, нито хленчене. Агнес знаеше какво би видяла, ако погледнеше към леглата: неизразителни изгаснали очи.

На всички легла с изключение на едно.

Сега в тишината можеше да го чуе как рита там, в дъното, и набира сили. Приготвяше се за нещо, само че за какво точно – Агнес не можеше да си обясни. Може би наистина беше полудяла.

Стъпка по стъпка, тя се приближи до номер 39.

За разлика от останалите, то кипеше от живот. Очите му, толкова странни, се въртяха, следвайки нейните движения. Агнес знаеше, че то се опитва да срещне нейния поглед иззад мрежичката на качулката ѝ. Тя обаче гледаше встрани, с неудобство. Номер 39 си даваше сметка за присъствието ѝ, макар че не би трябвало да бъде така.

Жената се увери, че няма друг служител, който да се мярка около вратата, и протегна пръст. То го ухапа, стискайки силно месото между венците си. В очите му проблесна особен поглед – одухотворен. Нервно изхленчване се изплъзна от устата му, когато Агнес с укор издърпа пръста си.

„Ето каква е истинската му природа – помисли си тя, – то е месоядно същество“.

Това, което се случи миг след това, я убеди, че вече не може да пази някои свои мисли само за себе си.

Леглата близо до номер 39 вече не бяха безмълвни. Диханията им се бяха ускорили, като че ли отговаряха на някакъв зов. Гнездото гъмжеше.

А може би само така ѝ се струваше.